

Pacific Herald.

No. 29.

Parkland, Wash. 20. Juli 1896.

6te Aarg.

Pastor N. Christensen.

Venner mødes for at skilles.
— Det er Livets Gang, —
Derved Hjertets Strengte stilles
Til en Afskeds- Sang.
Men naar Venner atter mødes
Sjælene af Glæde glødes.

Al, min Ven jeg skal ei møde
Mer i Livet her,
Et ham se af Hvor glæde
Naar Guds Bud han ber
Til de mange, mange Sjæle
Om Guds Kjærlighed, den hele.

Tak for alt Guds Ord du lærte
Og det selv bar frem
I dit Liv. — Du selv begjerte
Fred i Jerseren.
Tak for Alt! Nu er Du hjemme
Og kan Lammets Sang istemme.

Kristne stilles for at mødes
Hjst bag Død og Grav;
Der Guds Lovsang høit skal høres
Bruse som et Hav.
Helligt Kor i hellig Glæde
Der, for Gud, sin Lovsang bede.
Gunnar Solwold.

Dr. Martin Luthers Udlægning af "Fader vor" for en- foldige Løgsfolk.

Da Kristi Disciple bade Herren, at han vilde lære dem at bede, sagde han Math. 6, 7, 8, 9.: Naar I bede, skulle I ikke bruge overflødige Ord som Hedningerne; thi de mene, at de blive hørt, naar de bruge mange Ord. Derfor skulle I ikke være dem lige. Thi Eders Fader, som er i Himmelen, ved vel, hvad I have behov, førend I bede ham. Derfor skulle I saaledes bede: Vor Fader! Du, som er i Himlene! Helliget worde dit Navn! o. s. v.

Af disse Kristi Ord lære vi baade Ord og Maade, det er, hvad vi skulle bede om, og hvorledes vi skulle bede; og disse to Ting ere nødvendige at vide.

For det første: Maaden, eller hvorledes vi skulle bede.

Maaden er den, at man bruger saa Ord, men har megen og dyb Mening eller Tanke derved. Jo færre Ord, desto bedre Bøn; jo flere Ord desto flattere Bøn. Saa Ord og megen Mening er kristeligt; mange Ord og liden Mening er hedensk. Derfor siger han: I skulle ikke bruge overflødige Ord, naar I bede, som Hedningerne. Ligeledes Joh. 4, 24., til den hedenste Kvinde: Hvo der vil tilbede Gud, han maa tilbede ham i Mand og Sandhed; thi og Faderen søger saadanne, som saaledes tilbede ham.

Nu, at bede i Aander eller at bede aandeligt staar i Modsetning til at

bede legemligt; og at bede i Sandhed staar i Modsetning til at bede paa Strømt. Thi at bede paa Strømt og legemligt bestaar i blot at mumle og plappre med Munden, uden at Hjertet er med. Dette har for Menneskene skinnet af at være en Bøn; thi udbortes beder jo Munden, men det er ingen Bøn i Sandhed. En Bøn i Mand og Sandhed er derimod en indre Begjæring, Sukken og Forlangten af Hjertets Grund. Det første gjør Hylere og sikkre Aander, det andet gjør hellige og frygtfomme Guds Børn.

Dog er her en Forskel at mærke; thi den udbortes Bøn sker paa en tredobbel Maade: For det første, af lutter Lydighed, som naar Presterne og de geistlige ynge og læse. Hos disse er Lydigheden næsten det bedste, og deres Bøn ligner næsten et andet legemligt Lydigheds Arbejde, (hvis ellers saadant sker i enfoldig Lydighed, ikke for at erhverve Penge, Ære og Ros). Thi en saa ganske udsigelig Maade er der i Guds Ord, at det, ogsaa udtalt med Munden uden Andagt, (af Lydighed) er en frugtbar Bøn, og volder Djævelen Smerte.

For det andet, uden Lydighed, eller med Ubillie og Ulyst, eller for at erhverve Penge, Ære og Ros. Saadan Bøn skulde hellere være undladt. Dog vil ogsaa en saadan Bøder her saa sin Løn, Guds eller timelig Ære; saaledes som da Gud affærdiger Rejsevendene, ikke Børnene.

For det tredje, med hjertelig Andagt; da bliver det Ydre ikke et blot Skin, men har en tilsvarende indre Sandhed; ja, den indre Sandhed bryder frem og lyser med det ydre Skin. Men det er ikke muligt, at den, som bruger mange Ord, beder aandeligt og grundigt. Thi naar Sjælen bliver vaer, hvad den siger, og under Betragtningen deraf tænker paa Ord og Mening, maa den lade Ordene fare og holde sig til Meninger; eller omvendt, lade Meningen fare og eftertænke Ordene. Derfor er saadan mundlig Bøn ikke at ansie videre, end som en Vokken for Sjælene, at de maatte bevæges til at eftertænke den Mening og Begjæring, som Ordene udtrykke. Saaledes er i mange Psalmer Overskriften og Titelen: "en Seiersang," "en Opmuntring" det vil sige, at disse Bønner, omendsljønt de bestaa af saa Ord, dog løfte og bevæge Hjertet til at tænke paa eller begjære noget godt. Og saa ere nogle Psalmer delt med det lille Ord *Sela* (det er: Hvile), et Ord, som hverken bliver læst eller sunget; men som formaner til at holde stille og hvile, hvor et vigtigt Stykke forekommer i Bønnen, vel betragte

Meningen og lade Ordene fare; saa længe.

For det andet: Ordene, eller hvad vi skulle bede om.

Ordene ere: Fader vor! Du, som er i Himmelen! etc.

For nu denne Bøn har sit Udspring fra Vor Herre, vil den uden Tvivl være den høieste, ædlest og bedste Bøn. Thi havde han vidst en bedre, den fromme, trofaste Stolemester, saa vilde han ogsaa have lært os den. Det skal man altsaa forstaa; ikke saa, at alle andre Bønner, som ikke have disse Ord, ere stette; — thi før Kristi Fødsel have mange hellige bedet, som ikke have hørt disse Ord, — men at alle andre Bønner skulle være mistænkelige, naar de ikke har eller indeslutte i sig denne Bøns Indhold og Mening. Thi Psalmerne ere ogsaa gode Bønner, men udtrykke ikke saa klart denne Bøns Egenskaber, ihvorvel de ganske indeslutte dem i sig.

Derfor er det en Bilsfarelse, at man vil sammenligne, eller endog foretrække nogen anden Bøn for denne Bøn, især deleshed saadanne, som gaa ud paa, at Gud skal forlene os Sundhed og langt Liv, Guds og Ære og lignende, ved hvilke Bønner vi mere søge vor egen end Guds Vilje og Ære. Ikke at jeg forlaster dem, men Tilliden til disse mundtlige Bønner er bleven for stor, og derved bliver det rette, aandelige, indvortes, sande Fader-Vor foragtet. Thi alt, hvad der er os nyttigt, al Belsignelse og alt, som Mennesket behøver til Legeme og Sjæl her og hiøst, det er heri overflødig indbefattet. Nu bliver denne Bøn delt i to Stykker: For det første har vi en Fortale, Indledning og Forberedelse; for det andet syv Bønner.

Indledningen.

Fader Vor, Du, som er i Himmelen.

Den bedste Begyndelse og Fortale er, at man vel ved, hvorledes man skal tilgaa, ære, behandle den, hvem man vil bede om noget, og hvorledes man skal vise sig imod ham, at man kan formaa ham til naadig og velvillig at høre. Nu er der intet Navn blandt alle Navne, hvormed vi mere tillidsfulde kunne anraabe Gud, end "Fader." Det er en saare venlig, sød, dyb og hjertelig Tale. Det vilde ikke indgyde os saadan Kjærlighed og Trøst, naar vi stulde sige Herre, eller Gud, eller Dommer. Thi det Navn "Fader" er os medfødt og har af Naturen en yndig Klang. Derfor behager det ogsaa Gud paa det allerbedste og bevæger ham allermest til at høre os. Tilgemaade bekjende vi os i samme som Guds Børn, hvorved igjen

Gud bliver saare inderlig bevæget; thi der gives ikke yndigere Stemme, end Børnets til Faderen.

Dertil bidrager ogsaa, at vi sige: "Du som er i Himmelen." Thi med disse Ord henpege vi paa vor beklagelige Nød og Elendighed, og tilskynde sluttigen os til at bede og Gud til at forbarne sig. Thi den, som begynder at bede: Fader Vor, Du som er i Himmelen, og gjør det af Hjertensgrund, han bekjender, at han har en Fader, og at denne er i Himmelen, erkjender sig at være i Elendighed og forladt paa Jorden, hvoraf da maa følge en hjertelig Vængsel; han er ligesom et Barn, der lever udenfor sit Fædreland, blandt fremmede Folk i Elendighed og Jammer. Som om han vilde sige: "Al! Fader, Du er i Himmelen, jeg, dit arme Barn, paa Jorden, i Elendighed, langt fra dig, i alle slags Farer, i Jammer og Nød, iblandt Djævelene og de største Fiender og underkastet mangeslags Gjenvordigheder."

Den, der beder saaledes, han staar med et rei, opløstet Hjerter til Gud og er stillet til at bede og til at bevæge Guds Naade. Og dette er et saa høit Ord, at det er ikke muligt at tale det af menneskelig Natur, medmindre Kristi Mand er i Hjertet. Thi naar man vil søge i sit Indre, saa skal man finde, at intet Menneske er saa fuldkommen, at han med Sandhed kan sige: han har ingen Fader her, han har intet, han er ganske fremmed og har alene Gud til sin Fader. Thi Naturen er saa ond, at den altid søger noget paa Jorden og lader sig ikke nøie med Gud i Himmelen.

Dog udbiiser Ordet en Tillid til Gud, som vi skulle have til ham alene. Thi ingen kan hjælpe os til Himmelen uden Faderen alene, som skrevet staar Joh. 3, 13.: Ingen stiger op til Himmelen uden den, som er stegen ned fra Himmelen, Menneskens Søn. I hans Hud og paa hans Ryg maa vi stige op.

Saa skulle nu alle arbejdende og besværede Folk bede denne Bøn, endog om de ikke selv vide, hvad Ordene betyde. Og det holder jeg for den bedste Bøn; thi da taler Hjertet mere, end Munden.

Dog staar man og glæder sig ved at opransse feldgjorte Bønner, medens Hjertets Tanker ere langt borte fra det, som man bekjender med Munden. Det er ikke at bede. Thi til saadanne taler Gud ved Profeten Esajas 29, 13: Dette Folk holder sig nær til mig med sin Mund og ærer mig med sine Læber, men deres Hjerter er langt fra mig. Og det er at besværges, at man forlader sig paa saadan Bøn og aldrig sender en

Bøn til Gud. Saaledes bede de aller- mindst, som synes at bede allermeest, og omvendt bede de allermeest, som synes at bede allermindst.

Nu kunde en sige: Der naar dog fredeet Luk. 18, 1: I skulle bede uden Afslæbelse. Ham svarer jeg: Se vel paa Ordene! Der naar ikke: "I skulle uden Afslæbelse fredeplapper en Mængde Ord; men bede skulle I uden Afslæbelse. Men hvad det at bede er, derom er allerede tilstrækkeligt talt ovenfor. Der har saaledes været Kjættare, der kaldtes Eukhiter, det er: Bekere, som vilde holde Kristi Ord og bede (det er, de plappede med Munden) Dog og Kat, og gjorde ellers intet, og bleve ikke vaer sin Daarskab; thi naar de spiste, drak eller sov, maatte jo Bønnen aflade. Derfor ere Kristi Ord talte om den aandelige Bøn, der maa ske uden Afslæbelse ogsaa under vortjægmelige Arbejde; ihvorvel ingen ganske efterkommer dette Bud. Thi hvem kan altid opløste sit Hjerte til Gud? Derfor er ved dette Ord sat os et Maal, hvorefter vi skulle stræbe, og naar vi se, at vi ikke gjøre det, vi da skulle erkjende os som synder, stræbelige Menneſker og blive ydmygede og nedbøde Naade over vor Stræbelighed.

Derom vidner alt i Skriften, at Bøn- nens Væsen og Natur er ikke andet end Sindets eller Hjertets Opløstet til Gud. Men er denne Hjertets Opløstet Bønens Natur og Væsen, saa følger deraf, at alt andet, som ikke er Hjertets Opløstet, heller ikke er Bøn. Derfor er al Syngen og Taler, naar den ikke opstiger fra Hjertet, saamaget en Bøn, som en Billedskætte af et Menneſke er et Menneſke. Stimmene og Navnet er vel tilstede, men Væsenet mangler. Det bevidner ogsaa St. Hieronymus,* der skriver om en hellig Fader, Agathon, at han i Orkenen bar en Sten i sin Mund i tredive Aar, for at lære at tie. Men hvorved har han da bedet? Uden Tvivl indvortes med Hjertet, derpaa lægger Gud nest Bægt, og saadan Bøn alene anser og søger han ogsaa. Men til at kunne bede saaledes hjælper det vistnok, at man hører Ordene og saaledes faar Anledning til ret at begjære og bede. Thi, som ovenfor sagt, skulle de mund- lige Ord ikke blive anseede anderledes end som Bølge eller Orgel eller et andet Slags musikalsk Instrument, hvorved Hjertet bliver bevæget og opløst til Gud.

Ja, ingen skal forlade sig paa sit Hjerte, saa at han vil "bede uden Ord; han maa da være vel svøet i Aanden og have Erfaring, saa at han kan forstaa de fremmede Tanker; ellers vil Djævelen ganske og aldeles forføre ham og snart forstyrre hans Bøn i Hjertet. Derfor skal man holde sig til Ordene og siige op ved hjælp af dem, indtil Bingerne voxe, saa man kan tie uden Ord. Thi den mundtlige Bøn eller Ordene forlaster jeg ikke, ingen skal hel- ler forlaste dem, tværtimod modtage dem med stor Tak, som en synderlig stor Guds Gave. Men det er forkæfteligt, at man ikke bruger Ordene til det, hvor- til de ere bestemt, nemlig til at be- væge Hjertet, men i falsk Tillid for- lader sig paa, at man blot med Mun- den har mumlet eller fredeplappret dem

* Hieronymus var en af de store Kirkefædre, bekendt for sin overordent- lige Lærdom og sin Overværdighed af hele Bibelen paa Latin. Han døde 420 eft Chr.

uden al Frugt og Bedring, ja til Hjertets Fortværelse.

Fremdeles vogte enhver sig, naar han nu, idet han beder med Ord eller uden Ord, annammer en lidet Gnist og føler Andagt, at han ikke forger den gamle Slanges giftige Indskydelse, det er: den dræbende Hovmod, der taler saa: Al, jeg beder nu med Mund og Hjerte og har en saadan Andagt, at jeg vædder der findes neppe nogen, der gjør det saa godt, som jeg. Saadanne Tanker har nemlig Djævelen indgivet dig, og du bliver derved ugudeligere end alle dem, som slet ikke bede. Jo saadan Tanke er ikke langt fra Gudsbespottelse og Forbandelse. Thi ikke dig, men Gud skal du prise i alt det gode, som du løser eller har.

Til Slutning er at mærke, hvor særdeles ordentlig Kristus har indrettet denne Bøn. Han tillader ikke, at enhver beder for sig alene, men for den hele Samling af alle Menneſker; thi han lærer os ikke at siige: min Fader, men: vor Fader. Bønnen er et aande- ligt Fællesskabs, derfor skal man ikke berøre nogen den, ikke engang sine Fien- der. Thi da han er vores alles Fader, vil han, at vi indbyrdes skulle være Brødre, leve venlig og bede for hver andre ligesom for os selv.

Bøgt paa din Mund!

"Nei, jeg sølte mig aldeles ikke tiltalt af ham?"

"Jeg ikke heller! Det var dog en besynderlig Prædiken, han holdt!"

"Ja, jeg var nær ved at briste i Bæ- ter over den!"

Medens nogle unge Piger saaledes lod deres rappe Tunger løbe, løb pludselig Bedstefaders Stemme fra Lærestolen i Kaffelovnsstegen — han havde allsaa slet ikke sovet, saaledes som hans snækkede Sømmestremte.

"At jeg dog skal siige eder det igjen: Jeg kan aldeles ikke finde mig i, at I kritisere Præsterne. Det er en frem- Bane, som I en Gang for alle maa slippe."

"Men Bedstefader...."

"Der hjælper ikke noget, Men!" Det er, som jeg siger. Jeg ved, hvorfor jeg forbyder eder det. Nu vil jeg dog en- gang siige eder, hvorfor jeg er saa vred over eders Snal, og derefter vil I sikkert give mig Ret."

De unge Piger, som altid fandt det uhyre interessant at høre Bedstefader fortælle, satte sig hen til ham, og med- dens Tiden knitrede muntert i Kaffel- ovnen, begyndte Bedstefader sin For- tælling i den hyggelige Mørkningstid.

"For mange Aar siden, da jeg endnu var Præst i den lille Stad C., hørte vi — eders afdøde Bedstemoder, som dengang var en ung Kone, og jeg tillige med hendes Søstre — paa en lysdig Søndag i Mai til en nærliggende Landsby for at deltage i et Missions- møde. Der var endnu nogle Velkendte med os; blandt andet havde ogsaa en Kone af min Menighed, som ellers var lidet kirkeligindet, bedt os om at tage hende med, hvad vi selvfølgelig gjerne gjorde. Vi tilbragte saa en behagelig Eftermiddag i Nabolandsbyen, og først da Stjernerne viste sig paa Himmelen, gjorde vi os rede til Hjemfarten.

Paa Gangvognen blev der snart liv- ligt; Stemmerne summede imellem hin- anden, og ofte løb der en hjertelig Bæ- ter. Og saa jeg var i en oprørt Stem-

ning og blandede mig i Angbommens glade Pasfar. Snart kaldt Taten imidlertid paa Dagens Prædikanter, som nu ordentlig maatte holde for og gave mig Stof til Bæter. Om en af dem led det: "Hvor iherlig han dog taler! Snart brøler han saa højt, at man farer sammen af Skræk, og snart hviler han saa sagte, som om han vilde betros os en Hemmelighed," og om en an- den: "Uh, det er dog nogle stræffelige Grimasser, han gjør:" o. s. v. Der- paa blandede en Dame, som vilde høre Ord for at være lærd i theologiske Sæ- ger, sig i Samtalen, kritiserede Fæd- holder af den sidste omtalte Præsts Tale og sagde blandt andet: "Pan tror jo ikke selv alt, hvad han siger." Derefter mumlede hun noget om Hylleri o. dsl. Desværre maatte jeg indrømme Sand- heden af adskilligt af, hvad der blev sagt, og om jeg end ikke selv stemte i med, saa lod jeg dog Tungerne have frit Løb.

Al, kjære Børn, jeg vidste dengang ikke, hvilken Ulykke jeg voldte ved min Tausked! Jeg lagde ikke Mærke til, hvorledes den Kone, der havde bedt os om Tillæbelse til at siige med os til Mødet, hele Tiden sad stille og højt be- drøvet i den modfattede Ende af Bognen. Da vi steg af Bognen og gik hver til sit, kom hun hen til mig og takkede mig, men med kolde tørre Ord. Jeg gav dog ikke synderlig Agt derpaa og gik fuldstændig tilreds og rolig i Seng; ja, jeg glædede mig endog over, at denne Kone, som i flere Aar ikke havde besøgt Guds Hus og tilmed levede i Ufred med sine nærmeste derhjemme, i den sidste Tid havde begyndt at søge Kirken og nu endogsaa havde været med til Missionsmøde.

Men hvor forbauset blev jeg ikke, da jeg ikke saa hende i Kirken de følgende Søndage, ja ikke en Gang i Pinsedagene! Syg kunde hun ikke være, thi jeg saa hende ofte gaa forbi Præstegaar- den. Jeg fik ogsaa snart at vide, at Ufreden i hendes Hjem, der havde lagt sig en Tid lang, var begyndt igjen. Jeg besluttede derfor, at jeg vilde søge at faa en alvorlig Samtale med hende. Veligheden hertil fandt jeg allerede næste Dag, da hun i et eller andet Om- stund kom ind i Præstegaarden.

Alvorligt, men kjærligt trængte jeg nu ind paa hende og talte med hende om Betsignelsen af at søge Guds Hus og om den Kraft, som vi kunne hente os der til at stride mod Synden i os selv og Synden udenom os. Kolde og Ige- ghyldig hørte hun paa mine Ord. Den hele Sag blev mig mere og mere uhyg- gelig, og dog vilde jeg nu tilbunds i den. Jeg sagde hende, hvor meget det havde glædet mig, at hun endog havde været med til Missionsmøde — og nu dette pludselige Omflag! "Jeg kan dog ikke antage," svarede jeg til, "at Mødet skulle være Skyld deri; det vilde dog være mærkeligt." Hun forblev taus.

Endelig efter lang Nølen kom Bes- ningen paa Gaarden. Endnu i dette Diebit, da jeg fortæller derom, kunde jeg tilbælle mit Ansigt af Skamsølelse, som dengang, da Konen talte. I gjæ- ter nok, Børn, hvad hun sagde til mig. Ja, hun havde fulgt os til Missions- mødet, med Hjertet fuldt af Sorg over sin Synd, og Prædikantens alvorlige Ord havde ramt hende. Netop det, som vi saa stærkt havde kritiseret hos ham, at han ved dette Missionsmøde havde holdt en Bødsprædiken, havde talt mere om Synd og Omvendelse end

om Missionen — netop dette havde været et Ord fra Gud til hende, en Hammer, der knuser, en Jib, der smel- ter. Forligt med sin Gud var hun gaaet ud af Kirken, sin Synd havde hun saet Klarhed over, som ingenstunde, og højt havde det raakt indeni hende. "Jeg vil være din, o Herre, ja evigt din!" — Men saa kom Hjemreisen, og hun behøvede ikke at gjøre nogen lang Stilbring af, hvorledes den endnu saa spæde Plante blev fækket som af en bærgende Nordvind, da hun hørte Beskæftiget spotte over og se ad det Ord, der havde gjort hende saa godt, da hun hørte ikke blot nogle uforstandige og lystige unge Piger, men ogsaa ældre Folk tale og se saaledes, medens jeg tau stille til det al sammen. Og da der saa til Slutning endog blev mumlet om "Hylleri", da drog den onde Aand igjen ind i Hjertet; hun kjæmpede frygteligt hele Natten igjennem, ofte fækkede Ordet igjen, som hun havde hørt med Bæven og Genrykkelse, men hver Gang var det, som om onde Aander haanede tilraabte hende: "Det er jo ikke sandt, hvad han sagde! Og saaledes — hermed sluttede hun sin Forklaring — var hun halvdan tilbage til sit gamle Liv: hun havde slet ingen Tillid til Kirken mere; hun havde vel en Gang mærket, at der fandtes den Kraft, som saaledes hende, men denne Kraft var ikke for hende.

Børn, næsten ligesaa hvide, som mine Haar nu er, var mine Tæber og min Ansigtstræk i hin Stund, da Konen stod for mig. Hvad skulle jeg siige? Som en flakels Forbrøder had jeg i Stillehed min Gud om dog at hjælpe mig, og han gav mig det rette Ord. Jeg nægtede intet, undskyldte intet. Min Sjæls dybe Smerte bevægede Konen, mine Taarer trængte ind i hen- des Hjerte; ramt og forvirret forlod hun mig. — Nu, Gud har i Naade gjort godt igjen, hvad jeg havde gjort ilde: han valte igjen Tillid til mig og til Kirken i Konens Sjæl, jeg antog mig hende med den størst mulige Sjælesør- ger-Omhø, og Gud betsignede Arbejdet; saa at hun derefter levede i mange Aar, som en sand Herrens Tjenestinde og se- nere er gaaet salig hjem. Men tro mig, hver Gang endnu, naar jeg tænker paa hende, farer der en Forsærdelsens Gjen- igjennem mig. Hvor let kunde ikke og- saa ved min Skyld dette Menneſkes Frelse for evigt have været forspildt! Se, Børn, derfor er jeg saa streng, naar jeg nu og da hører eder tale om Præster og Prædikanter. Lad end Prædikan- ternes Ord være menneskelig ufuldkom- ment — det er dog Herrens Ord, og som saadant virker det ofte vidunderligt trods alle Ufuldkommenheder i Hen- seende til Indhold og Form. Men, hvor let fordærver man ikke Betsignel- sen for sig selv og andre ved den usyl- talige Mestven og Kritiseren! En from Mand har engang sagt mig, at han, hver Gang han gaar i Kirke, først beder Gud om at tage fra ham alle de Tanker med Hensyn til Prædikanten, som kunde forstyrre hans Andagt. Jeg tror, at dersom alle Kirkegængere vilde bede saaledes, saa kom der ogsaa mere Betsignelse ud af Prædikerne. Slip der- for denne Synd, kjære Børn, og hør Guds Ord med Sogtomdighed og Yd- myghed, med hellig Uværgt! Og selv om I ogsaa tage Anstød af dette eller hint, saa behold det hos eder selv! Hvem ved: det Ord, som behager eder mindre, er maaske netop blevet andre

til Betsignelse. O, røv dog ikke denne Betsignelse fra dem! Da paa ganske særlig paa en Ting, Hærs Børn: vogter eder for den grove Synd, uden Grund at beskylde andre for Hysteri! Lov mig, at I aldrig ville vanhellige eders Mund ved saadan ukristelig og ketsær-dig Dømmen!" —

Stille og afborsfulde forlod de unge Piger Stuen. Men medens den gamle havde fordalt, var hans Søn, Husets Herre, stille traadt ind i Stuen. "Du har gjort ret Fader", sagde han, "i at fortælle mine Børn dette. Din Fortælling har ogsaa for mig været en Prædiken, og jeg taler dig af ganske Hjerte for den." Kirkel.

Betalt.

Det er Daarstod at mene, at en Reisers Indtægter ikke skulle kunne betale en Bettlers Gjæld. Kristus har paataget sig at betale Synderens Gjæld, og han har Penge nok at betale med. Glædelig Tanke! Saa stor som min Skyld er for Guds Retfærdighed, — den kan dog sikkert blive betalt ved Jesu Rigdomme. En Reisers Rigdomme vilde dække en fattig Mands Gjæld, uden at der kunde mærkes nogen Formindsfækte. Langt mere kan dog Jesu uendelige Fortjeneste dække mine Synder og dog vedblive at være uendelig. Hvorledes kan da Barmhertigheden finde Undskyldning for sin Tilværelse? Der kan da ikke gives nogen virkelig Grund til Frygt. Kom da, mit Hjerte, og se ikke saa meget paa dine nærværende og paa-trængende Behov som paa din Herres Forraad, som er grænseløs og din!

De ugudeliges Held.

"Jeg blev midlær over Doarerne, jeg maatte se, at det gik de ugudelige vel" (Sl. 73. 3).

Det er en Anstødssten for mange, at Gud er saa god mod de Mennesker, som trodser ham og bruger hans Godhed til at fremme deres onde Planer. Der som det gik efter vort Hoved, vilde alle onde og ugudelige Mennesker kun saa ringe Lykke her i Verden; deres Planer skulde staa seil og deres daglige Gjærning bære Præg af at være under Guds Bredde. Det kan undertiden ligefrem pine os at se det stadige Held, der kan følge dem, som hader Gud. Jordan bærer dem sine Blomster, og Sæden modnes herlig for dem. Der er noget heri, der næsten oprører vor Retfærdighedsfølelse. Men Jesus, som har de samme Ting for sig fra et høiere Standpunkt, ser heri et Vidnesbyrd om den himmelske Faders uforsjente Godhed. Han opfordrer sine Disciple til at gaae godt mod dem, som forsøger den og gjøre dem Skade, for at de kan blive hans Børn, som lader sin Sæl opgaa over onde og gode. Den tilsmældende Uretfærdighed er kun et Vidnesbyrd om Guds uendelige Barmhertighed; han vil derved lede Mennesker ikke til forsat Trods men til Anger.

Guldvægten.

En formuerde Ridsmand, der havde faaet en Sum Penge, betjente sig af en Guldvægt, hvorpaa han kaffede den ene Dukat eller den anden, for at erfare om de vare juvelvægtige eller de manglede noget i Vægten. Gøtthold sa dette, og sagde: Jeg vilde, at alle penge, der, af

disse Dukater skulde være altfor svære. — Hvorledes det? sagde den anden. — Mener I ikke, svarede Gøtthold, at de Penge ere for tunge, ved hvilke en-losdiges og arbejdsommers Svær og Blodsdræber, fattiges, Enkers og Jaderisies Taarer, og bebragedes og forurettedes Forbandelse hæbe? Jeg vil imidlertid ikke haabe sæller paa nogen Maade trygte for, at der iblandt disse eders Penge skulle findes saadanne bebrædede og bebrædende Penninge. Imidlertid maa I ikke tage mig det ilde op at jeg udtaler det Duffe, at eders Samvittighed altid maa være den Vægt, hvorpaa I lægger og veier enhver Dukat og Dukat, som I tager ind for med Vished at erfare, om den ikke er for tung og om den er bunden med Ret eller Uret. — Mængden en erforer først i Dødsstunden, hvor svært det er, eller snarere, hvor umuligt det er, at bringe en med uretfærdighed Guds bebrædet Sæl igennem den snevre Port som fører til Livet. Bogter eder derfor, at eders Hjerte ikke bebrædes med saadant Guds! Jo mere en har at bære, desto mere maa han søde og sønne, naar han vil bære sin Byrde over et Bjerg: paa Dødsleiet er dens Anseelse størst, hvis Samvittighed mest er bebrædet med Uret og Bedrageri! — Bedar mig, min Gud! for saadant Guds, hvorved der hænger Taarer, Sul og Forbandelser; meget hellere intet, end saadant Guds. Scribes Signelser.

Jeg kan ikke tro.

Moody fortæller: En Mand kom til mig med et meget bekymret Ansigt. "Hvad er der i veien?" — "Jeg kan ikke tro." — "Ja, saa," sagde jeg, "hvem kan du ikke tro?" — "Nei," siger han, "jeg kan ikke tro." — "Hvem?" det var alt, jeg sagde. — "Moody, jeg kan ikke tro." — "Hvem?" — "Jeg tror, du misforstaar mig, Moody. Jeg kan ikke tro." — "Hvem?" — "Atter sagde han: "Du misforstaar mig. Jeg kan ikke tro." — "Hvem, hvem, hvem kan du ikke tro?" — Han blev blusfende rød og flammede og sagde: "Jeg, jeg, jeg kan ikke tro paa mig selv." — "Hvem bad dig om det? Ingensteds i hele Bibelen, saavidt jeg ved, bydes du at tro paa dig selv; du har at tro paa Gud." — Manden gik, og det næste, jeg hørte om ham, var, at han var bleven en kristen.

Fra Rockford, Wash.

I Rockford hændte den 3die Juli det sørgelige, at John Petersen indbehandlede i Byens Fængsel. Petersen var ca. 50 Aar gammel og gift. Han er vel kendt her, da han i flere Aar har opholdt sig i Genesee, hvor han arbejdede for Farmere. Petersen havde det meget med at læse, men det lod ikke til at have sænderlige Virkning paa ham. Han kom aldrig til Kirken, og søgte man at tale med ham, fik man som oftest undgaaende Svar. Den 3die Juli var han i besættelse af et Hus og paa Opfordring af en af Byens Borgere arresterede hans Hustru og satte ham ind i Byens "Zeil." Noogle Lærere senere hørtes Brandstøffen, og man saa, at Fængslet var i Brand. Man ventede sig et eget Udbrud, som Peteresen ikke hjalp, men han var gaaet ind i den inderste Celle og maatte bæres ud som en død Mand. Han var sørgelig

liv og endnu sørgeligere Død kan vi kun lære: Hvil Drukkenstab som Best, og lad din Kristendom bestaa ikke bare i tom Læsning men i Gjærning og Sandhed. M. A. C.

Stanwood, Wash.

Pastor Foshs meddeler, at der i Stanwood er oprettet en Pigeorenning, som har sat sig som Maal at ville arbejde for "Pacific Luth. University."

Pac. Luth. University.

I Møde den 14de Juli 1896 besluttede Board af Trustees for P. L. U. følgende:

For at lette Indsamling af Penge til Udbetaling af vor Skoles Gjæld tilbydes enhver, der stifter Pac. Luth. University \$100 at vælge mellem efterfølgende Scholarships:

a) Fri Skole og Bogis i tre Aar for en Discipel. Dette kan ogsaa benyttes af 3 Disciple et Aar, eller af tre forskellige, en paa hvert Aar i tre Aar.

b) Fri Skole, Kost og Bogis for en Discipel i et Aar.

Dette sidste Slags Scholarship kan kun benyttes i et Aar efter Udstedelsen af Certificatet, medens det første kan benyttes strax efter at det er udstedt. T. S.

Det er en stor og herlig Ting, at frelse Mænd og Kvinder ud af Syndens og Forbandelsens Dyd; men det er en større og højnære Opgave at frelse Børnene fra at synke ned i det.

Fra Parkland.

Mrs. Selvig forlod forleden Parkland for sammen med sin Søns Familie i Tacoma at tilbringe nogle Uger ude ved Woods Kanal.

Prof. D. Grønberg med Hustru og to Børn reiser fra San Francisco den 18de. De vil forhaabentlig være her paa Tirsdag. Gud give dem en lykkelig Rejse!

Mandag Aften afholdtes der et Møde i Pacific Luth. University for at forhandle om at oprette en Fabrik af en eller anden Slags her i Parkland. Flere Ting var foreslaaede og en Komite paa fem Mand blev nedsat for at undersøge, hvad Slags Fabrikat der bedst vilde lønne sig.

Knud Lindberg fra Christiania, Minn. afslagde sidste Onsdag Skolen et Besøg. Han har solgt sin Farm i Minn. og er med sin Familie rest herud til Kysten for at søge sig et hjemligt hjem. Herredet bor de i Tacoma, men har endnu ikke bestemt sig for et Blads, hvor de vil opstaa deres Bopæl, dog er der Sannsynlighed for, at Parkland bliver deres Hjem. De Kæmper Moen en Onkel af Mr. Lindberg, fra New Market, Minn. besøgte ogsaa Parkland den 18de. Han tænker ogsaa at bosætte sig her.

Den 14de afslagde Kap. Minson og Hustru fra San Francisco

Skolen et Besøg. Kap. Minson er Fører af Selskabet "Samaria", som for Tiden indtager Kul i Tacoma Haven for San Francisco. Da Kapteinen for ganske nylig er bleven gift, havde hans unge Hustru bestemt sig til at foretage denne Rejse i Selskab med sin Mand. De besaa Skolen, og Mrs. Minson fik Vellyst til at hils paa de af hendes Bekendte fra San Francisco, som opholder sig her i Parkland.

Betalt for Herald.

Gabriel Hanson, Ballard, Wash, \$1, A Skottad, Ballard, Wash, 50 Cent.

Bidrag til Udbetaling af P. L. U's Gjæld. (Pacific Distrikt).

En Ubenaemt, Parkland, Wash, \$10. Parkland, Wash. 16. Juli, 1896.

T. Larsen, Kasserer.

Ell Indremissionen.

Mødtaget fra Minn. Distrikts Kasserer til Pacific Distrikts Indremission \$100. T. O. Sætra, Kass.

Til Skatteydere!

Vi betale Skatten for vore Venner, som sender os 35 Cents for hver Lot og en usiaglig Beskrivelse af Lois Blocks og Addition

Sendes Pengene i Money Orders da gjør dem betalbare i Tacoma — ikke Parkland, thi Parkland er ikke endnu Money Order Office. Brevene bør adresseres til:

Pacific Luth. University, Parkland, Pierce Co., Wash.

T. Larsen, Kass.

Pacific Lutheran University.

Høstterminen begynder den 16de Sept. 1896 og slutter den 19de Dec. Undervisning gives i de Fag, som høre til Literary, Business, Scientific og Normal Kursus. Enhver kan vælge sine Fag. Naade Gutter og Piger modtages som Elever, og de kræves af dem, at de ere villige til, at arbejde med Flid og til at rette sig efter Skolens Regler.

For Undervisning i ovennævnte Fag betales \$1.00 om Ugen, for Undervisning i Musik, Skriftdans og Type writing betales særskilt. Bærelse, kost, fra 50 Cts til \$1.00 og Kisten \$2.00 om Ugen. For Rejse til en Dollar Terminen.

I Børneskolen gives Undervisning i Religion og Moral, saavel som i de sædvanlige Skolefag. Omskaffningerne i deane Udvalgte er: Skolepenge 35 Cts, Bærelse 10 Cts, Kost for Børn under 12 Aar \$1.25, for Børn over 12 Aar \$1.50 om Ugen. For Rejse til en Doll. Aaret. I Registen betales for hele Terminen, for indskib.

Ansøgninger om Indtagelse indsendes snarest muligt til Rev. D. Grønberg, Parkland, Pierce Co., Wash.

The Red Front

"Telen" med et stort Lager af Herreflæder bestaaende
de nyeste og moderne

Cutaway Suits

Single Breasted Sack Suits

Double Breasted Sack Suits

Round Cut Suits

3 Clay Worstedts, Serges og Casfamire i smagfulde
og vakre Mønstre.

Intet Præleri, ingen falske Paastaelser, intet Gumbugsalg.
Vore Varer er af de bedste, som kan erholdes for
Benge og kjøbes for Kontant.

om, se og overbevis dig om, at du hos os skal finde Varer
til Priser, som er værdt at stjæle Opmærksomhed.

"Men" Suits" fra \$3.50 og opover.

Red Front Clothing & Shoe Co.

1308 Pacific Avenue.

Hans Fortekson, Bestyrer.

Skandinavisk APOTHEK.

P. Jensen, Fern Hill. Norske Familie-Mediciner Hvert Dag og Nat

NORTHERN PACIFIC

THE DINING CAR ROUTE

"ACROSS THE CONTINENT"

The Yellowstone National Park Line.

Timetabel.

For	Afgaar fra Tacoma.	Ankommer til Tacoma.
St. Paul og Chicago..	10 30 p. m.	5 55 a. m.
Omaha og Kansas City	10 30 p. m.	10 50 p. m.
Portland	6 10 a. m.	3 40 p. m.
Seattle	11 20 p. m.	10 10 p. m.
Seattle	5 15 a. m.	6 05 a. m.
Seattle (00 Døgnreiser)	7 00 a. m.	7 40 a. m.
Seattle	10 30 a. m.	10 10 a. m.
Seattle (00 Minutter)	4 00 p. m.	3 55 p. m.
Seattle	7 00 p. m.	7 30 p. m.
Seattle	10 15 p. m.	11 05 p. m.
Carbondale	4 45 p. m.	5 50 a. m.
Olympia, Grays Her- ber og Desha	3 50 p. m.	10 25 a. m.

*Tog til Olympia, Decatur og Smith Bend afgaa hver Dag undtagen Søndag. Alle andre Tog afgaa daglig.

Dampskibet "City of Kingston"

For Seattle, Port Townsend og Victoria.

Afgaar fra Tacoma 8 30 a. m.

Daglig undtagen Mandag.

Afgaar fra Victoria 8.30p. m.

Daglig undtagen Mandag.

Mer fuldstændige Oplysninger samt Kartter, Timetabeller, osv.
an man saa ved at henvende sig til

A. D. CHARLTON
A. C. P. A. Portland Ore on.

A. TINLING
Gen. Agt., 925 Pacific Avenue, Tacoma.

City Ticket Off. 925 Pac. Ave. Deoot Ticket Off. 21801 Pac. Ave.

J. L. JENSEN,

Universitetets Læge.

Parkland, Wash.

Kan træffes daglig i Dr. Fængbruds
Blod i Nærheden af Universitetet.

Commonwealth Title & Trust Company

Abstracts of Title

Commonwealth Title & Trust Company

Cor. 12th St. & Pacific Ave.

Telephone 101. Tacoma, Wash.

FOR SALE,

A fine poultry- and dairyplace; fine fruit and water. 8 room house well furnished. For terms address

PETER A. JOHNSON,
Parkland, Wash.

The Bay City

Meat Market.

Den bedste "Retail" Kjøbforretning i Tacoma.

Telephone 9.

1118 - PACIFIC AVENUE - 1118

ALTID PAA LAGER

norske og svenske Varer saasom

Sild, Lundefisk,
Ansjovis, Primost,
m. m.

Paa Hj. af Iste og G Street, Tacoma Wash.

LINDBERG BROS.

J. M. Arntson,

Horsik Sagfører.

Notary Public.

Udfærdiger alle lovlige Dokumenter, saasom: Skjøder, Kontrakter, m. m.

Room 432 Wash. Block, 111 Pacific Ave. Tacoma, Wash.

H. V. ROBERTS,

Tandlæge.

Crown and Bridge Work a Speciality

Call and get prices

Room 206, 1156 Pac. Ave. Tacoma.

C. QUEVLL,

Notisk Læge.

1101½ Tacoma Ave. Telefon 435.

Kontortid 11-12. 2-4. 7-8.

Søndag 12-1.

Fred L. Larne.

"The Adjuster."

Guldmed og Juveler.

Et stort og udmærket Udbalg af Jewellery, solid og plated Sølvfager og optiske Instrumenter.

1151 Tacoma, Ave. Tacoma, Wash.

Student Supplies

OF ALL KINDS

Vaughan & Morrill Co.

926 Pac. Ave. Tacoma, Wash

Large General Store

of the

St. Paul & Tacoma Lumber Co.

All kinds of Merchandise for Farmers, Hotels and Ships. Wholesale Lumber

Tacoma Washington

A.S. Johnson & Co.

Paints, Oils, Brushes, Wall Paper and Glass.

Estimates Given on Papering and Glazing.

We Carry a Full Line of Wall Paper and Room Mouldings, Sash and Doors.

1309 PACIFIC AVENUE.

TELEPHONE 505. Tacoma Wash

SCANDINAVIAN-AMERICAN BANK

1539 & 1541 PACIFIC AVENUE.

CAPITAL, : 100,000.

J. S. Johnson, President.
E. Steinbach, Vice President
D. G. Anstved, Cashier

Betaler 5 per Cent Rente paa Spareindsætninger.

Kjøber og sælger Væxler paa alle ledende Væx i de Forenede Stater, Canada og Europa, samt "Money Orders" paa alle Postaaabnerier i Norge, Sverige, Danmark og Finland.

General Agenter for de største transatlantiske Dampskibs Linier.

Agenter for alt usolgt N. P. R. Land i Washington.

PACIFIC HEROLD

Udgivet af The Pacific Lutheran University Association

Udkommer hver Uge og koster forstubsvis 50 CTS. PER AAR.

Alt, som vedkommer Bladets Redaktion, sendes til "Pacific Herold" - Betaling for Bladet, Bestillinger osv. sendes til Red. E. Larsen Parkland, Pierce County, Washington.

Subskribentfamliere faar, for 5 betalte Exemplarer det 6te frit.

METROPOLITAN

SAVINGS BANK

(Incorporeret 1889)

Theaterbygningen, Hj. af 9 og C Sts.

Åbent daglig fra Kl. 10. til 8. Lørdag fra Kl. 10. til 12 og 6. til 8. Aften.

Indbetalt Kapital \$200,000
P. D. Casar, President.
E. W. Guos, Vice President.
D. S. Selvig, Cashier
J. D. Vandervilt, Asst. Cashier.

Directora.

Downer E. J. Stiles, C. W. Griggs, J. W. Anderson
G. L. Holmes, Theo. Rosmer, Gen. M. J. Galora, P. D. Casar, E. W. Guos, J. D. Vandervilt.

5 per cent Rente

Renterne udbetales hver 6 Maanedes, 1ste Januar og 1ste Juli. Pengene udlænes paa længere Tid samt paa maanedlige Betalingsvilkår. Anvisninger paa alle Steder i Europa. De scandinaviske og det tyske Sprog tales.

Entered at the post-office at Parkland, Wash. as second class matter.